



48. VUOSIKERTA
HELSINGIN YLIOPISTON
SATAKUNTALAINEN OSAKUNTA

KARHUN- KIERROS

Opiskelijakin on lomansa ansainnut



Nuoria kehoitetaan usein valitsemaan opiskelupaikka oman kiinnostuksen mukaan. Lauseet, kuten ”Ei kannata opiskella alaa, joka ei tunnu omalta” tai ”Ilman motivaatiota opinnoista ei tule mitään”, pulppuavat ystävien, sukulaisten ja opinto-ohjaajien suista aina pääsykoekauden alla. Osa hakeutuu neuvojen rohkaisemana ja intohimonsa ohjaamana korkeakouluihin oppimaan uutta.

Pian kuitenkin selviää, että opiskelupaikka ei vielä avaa taivaan portteja. Läheiset, jotka hetki sitten kehottivat kuuntelemaan omaa sydäntä tulevaisuutta suunnitellessa, alkavatkin tivata: ”Mikäs sinusta tulee sitten isona?”. Viimeistään tällöin sinisilmäisimmälkin opiskelijalle valkenee, miksi hän oikeastaan saa vapaasti sivustaa itseään vuosien ajan. Opiskelun lopullinen arvo nimittäin punnitaan vasta sijoittumisessa työelämään, ei tenttituloksilla tai opituilla taidoilla.

Vaikka hyväksyisikin työn ihmiselon (ja opiskelun) perimmäisenä tarkoituksena, on vaikea ymmärtää, miksi opiskelun käsite on niin peruuttamattomasti erotettu työstä. Ajattelutapa tulee sisäistettyä esimerkiksi CV:tä rustatessa tai julkista keskustelua seurattaessa: työ on työtä ja opiskelu opiskelua. Edellinen vaatii ahkeruutta, itsekuria, epä-

itsekkyyttä ja muita hyveitä, kun taas jälkimmäisestä tulee lähinnä mieleen valtion tukiaisilla elävä, liian helposti kaiken saanut sukupolvi.

Kuulostaa kärjistetyltä, mutta taustaoletukset konkretisoituvat esimerkiksi siinä yleisesti hyväksytyssä totuudessa, jonka mukaan työtä ei voi eikä tule saada ilman aiempaa työkokemusta. Edes hyvin työllistävillä aloilla pelkillä maisterinpapereilla ei pötkitä pitkälle. Valmistumishetkellä on yleensä oltava näyttöä aiemmista saavutuksista sorvin ääressä, jos mielii saada ”koulutusta vastaavaa” hommaa.

Toisinaan tuntuu unohtuvan, että myös opiskelu on työtä – usein kovaaakin. Valtavien kirjapinojen läpikahlaaminen ja vaadittujen kurssien suorittaminen antaa tismalleen samoja ahkeruuden ja itsekurin oppitunteja kuin palkkatyössä käynti. Silti opintomenestys on täysin toissijaista palkkatyörintaman saavutuksiin verrattuna.

Opiskelun aliarvostus ei ehkä tunnu todelliselta ongelmalta, mutta pahimmillaan opiskelijoiden työämäärän unohtaminen johtaa tilanteeseen, jossa pelkät opintopisteet eivät vielä tuo oikeutta vapaa-aikaan. Työnteko opiskelun ohella saattaa olla jopa kolminkertainen velvollisuus: sitä vaativat oma rahatilanne, tulevat työnantajat ja

työhullu kulttuuri. Lomailun tärkeydestä muistuttavat ainoastaan YTHS:n psykiatrit.

Onhan opiskelijoilla kuitenkin käytännössä paljonkin vapaa-aikaa, joten miksi valittaa? Harva käyttää väljän lukujärjestyksen ja pitkien lomien tuomaa loppoaikaa pelkkään työntekoon. Osa taas ei tunnu haittaavan, vaikka leijonanosa ajasta hulahtaisikin duuniin ja kouluun. Periaatteellisella tasolla tilanne on silti omituinen: miksi täysiaikainen palkkatyöläinen voi suorittaa oman velvollisuutensa kahdeksan tunnin panoksella päivässä, mutta opiskelija joutuu vielä niiden päälle käänteleämään hampurilaisia?

Me opiskelijat valitamme paljon ja kaikesta, mutta vaivannäkömme rakenteellinen vähättely on asia, josta kannataisi rutista kovemminkin. Se saattaisi olla askel kohti maailmaa, jossa esimerkiksi sivistyksen ja vapaa-ajan arvo voidaan tunnustaa muutenkin kuin korupuheiden tasolla.

Työ on välttämätöntä yhteiskunnalle, ja työelämäkin parhaimmillaan kiehtovaa ja palkitsevaa. On kuitenkin syytä kysyä, ansaitseeko palkkatyö todella jalustapaikan, joka sillä ajattelussamme tällä hetkellä on.

Ilkka Kärrylä

Tässä numerossa

4 Q:n qulma

5 Osakuntauutiset

6 Työkokemusta!
Missä sitä voi kartuttaa?

8 Maisterina maakuntaan
Houkutteleeko Satakunta korkeakoulutettuja?

11 Osakuntalaiset työelämässä
Työkyselyn tulokset arvioitavana.

12 Mitä basso sanoo?
Eurajoelta Euroopan oopperalavoille.

16 Työn muuttuva luonne
Mitä kaikkea työ voikaan meille merkitä.

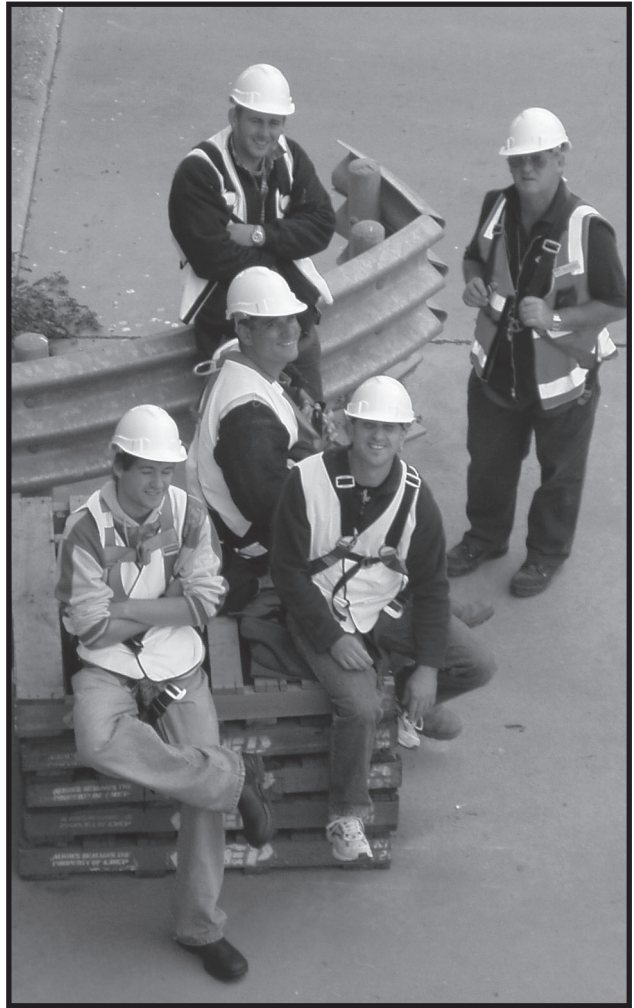
20 Puiden tuntija
Vuosijuhlapuhuja KK:n tentattavana.

22 Nollaseiska ajastasi?
Kehitysyhteistyö ei vaadi paljon.

24 Koulusta kerhoon
Harrastusmahdollisuuksia SatO:lla

26 Satakuntalainen keittokirja
Esittelyssä emännän herkkujälkkäri!

27 Kiltaterveiset



KARHUNKIERROS. Helsingin yliopiston Satakuntalaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1963. ISSN 1239-1913.

Julkaisija: Satakuntalainen Osakunta, Lapinrinne 1 A5, 00180 Helsinki, (09) 6958 5256, www.satakuntalainenosakunta.fi. **Päätoimittaja:** Ilkka Kärrylä, paatoimittaja@satakuntatalo.fi. **Tätä lehteä tekemässä:** Samu Heino, Hanna Kauko, Veikko Kauppila, Miikka Koskinen, Minna Kulmala, Tytti Rintanen, Salla Seppälä (tiedotussihteeri), Sofia Suvila, Kari Vanhatalo, Miia Viinamäki, Anu Välimäki. **Kannen nimiö:** Kalle Järvenpää. **Kannen kuva:** Samu Heino. **Taitto ja ulkoasu:** Ilkka Kärrylä. **Painos:** 310 kappaletta. **Paino:** Tikkurilan paino, Vantaa.

Q:n qulma



Vuoden 2010 virkailijat valittiin marraskuun kokouksessa 18.11.2009. Intoa ja tekemisen iloa teille vielä kun sitä riittää. Osakuntaväsymys voi iskeä ennen kevään loppua. Tehkää viranhoidon vaatimat tehtävät, sooloilkaa ja koittakaa jotain uutta, jos tuntuu, että homman voisi tehdä paremminkin. Jos joku vanhapaska (= osakuntaelämäänsä jo aikoja sitten turhautunut / kyynistynyt 4 + n:n vuoden jäärä, joka ehkä joskus on omasta mielestään tehnyt jotain) arvostelee, niin älä kuuntele.

Todella hienoa, että ensimmäisen vuoden osakuntalaisiakin intoutui viranhoidon. Jotkut tuoreet civikset saivat vaativiakin tehtäviä, kuten Tero Rehula yhteiskuntasihteerin viran. Järjestämästäsi kesäretkestä Siikaisiin tulee varmasti hieno ja ikimuistoinen! Jos halua on, niin kesäretkietkoilut muutamaa päivää aikaisemmin onnistuvat Siikaisten naapurikunnassa kotonani Merikarvialla Kõõrtilän kylässä Honkalan perintötilalla.

Kiitos vielä kaikille vuoden 2009 viranhaltijoille menneestä vuodesta, joka oli täynnä paljon hienoja ja hauskoja tapahtumia. Ilman teitä ei niiden järjestelyistä olisi tullut mitään.

Myös taustalla tapahtui eli säätiössä. Pitkään toiminnanjohtajana ollut Riku Jaakonsaari jätti tehtävänsä. Onnittelut Satalinnan Säätiön uudelle toiminnanjohtajalle Kalle Vähä-Jaakolalle. Voimia, jaksamista ja viisaita päätöksiä. Näitä tarvitset tulevaisuudessa. Säätiölle tulee vuonna 2010 täyteen 60 vuotta, ja mikäs olisikaan hienompi paikka aloittaa toiminnanjohtajan tehtävät. Odotan jo mielenkiinnolla visio-puhettasi huhtikuun lopussa 28.4 pidettävässä säätiön juhlassa.

Vuosi 2010 näyttää todella hyvältä. Kevään voi mennä läpi juhlien. Helmi-kuun 6. päivästä alkoi huhtikuun 10. päivään kestävä Osakuntien vuosijuhlaputki. Kaksi kuukautta kestävä juhlinnan aloitti Pohjois Pohjalainen Osakunta ja sen päättää Nylands Nation. Oma vuosijuhlamme on muuten 27.3.

Liittyen toisiin Osakuntiin, olisi todella hienoa, jos meiltä löytyisi aina edustajia muiden Osakuntien vuosijuhliin. Tällainen suhteiden ylläpito ja luonti on erityisen tärkeää. Erästä vanhaa kuraattoria lainatakseni: ”Yksin olemme paljon heikompia kuin osana koti- ja ulkomaisten Osakuntien ja ys-

tävyyssjärjestöjen verkostoa”.

Eli... kun Helsingin yliopiston Osakunnat on kaluttu läpi ja täytyisi löytää jotain uutta, kehotan käymään Uppsalassa ystävyysosakuntamme Gästrike Hälsinge nationin vieraana. Mm. toukokuun puolella meidät on aina kutsuttu Värbal-juhlaan. Koko tuo Värbal-viikonloppu on kokemuksen ja näkemisen arvoinen. Jo sinne matkustettaessa yleensä sattuu ja tapahtuu kaikenlaista hauskaa. Itse olen varmasti lähdössä, tulkaa mukaan!

Toinen ulkomaisiin järjestöihin suuntautuva matka kohdistuu tietenkin Tarttoon. Siellä iloiset Raimlan pojat ottavat meidän vastaan olutlasien ja valkosipulisuolaleipien kera. Ajankohdasta ei vielä tietoa, mutta mm. Tarton vappu olisi näkemisen arvoinen....

Antoisaa kevättä toivoen,

Q

Satakuntatalosta ympärivuotinen asuntola

Satakuntatalon valmistumisvuonna 1952 aloitettu ja viime aikoina Sodexon vastuulla ollut kesähotellitoiminta loppuu vuonna 2011. Talolla voi siis ensi vuodesta alkaen asua ympäri vuoden, ja asukkaille turhankin tutuksi tullut kesämuutto jää historiaan.

Satalinnan säätiön toiminnanjohtaja Kalle Vähä-Jaakkola kertoo, että ajatus ympärivuotisesta asuntolatoiminnasta on elänyt kauan, mutta vasta viime aikoina se on alkanut näyttää taloudellisesti mahdolliselta. Vanha uskomus, jonka mukaan Satakuntatalon ravintolatiloja ei saada vuokrattua ilman niiden naittamista kesähotellitoimintaan, on osoittautunut vääräksi. Vähä-Jaakkola kiittelee myös edellisen toiminnanjohtajan Riku Jaakonsaaren pitkäjänteistä työtä säätiön talouden järjestyttämiseksi.

Täysin lieveilmiöittä ei siirtyminen ympärivuotiseen asuntolatoimintaan tapahdu. Kesähotellitoiminnan päätyttyä vuokrat tulevat hieman nousemaan ja asukkaiden siivousvastuu kasvamaan. Vastaisuudessa asukkaiden tulee puhdistaa kongien ja päätyjen lattiapinnat. Toiminnanjohtajan mukaan muutokset otettiin asukaskyselyssä hyvin vastaan ja tämä olikin eräs syy päätökseen luopua kesähotellitoiminnasta.

Satalinnan säätiön hallitus tiedottaa uudistuksesta tarkemmin heti, kun sen yksityiskohdat ovat varmistuneet.

ILKKA KÄRRYLÄ

Sääntöuudistus etenee

Viime vuonna alkanut osakunnan sääntöjen uudistaminen on edennyt siihen pisteeseen, että tähänastiset tulokset on uskallettu asettaa alttiiksi arvioinnille. Ehdotuksia uusiksi säännöiksi voi kommentoida kirjautumalla sisään osakunnan nettisivuille ja menemällä keskustelupalstat-osioon.

Uudistuksessa on pyritty ajanmukaistamaan ja selkiyttämään sääntöjen kieltä. Lisäksi sääntöjä on muutettu nykyisiä käytäntöjä vastaaviksi. Monia asioita on siirretty säännöistä ohjesääntöihin, koska ohjesääntöjä on mahdollista tarpeen tullen muuttaa ilman raskasta byrokratiaa. Sääntöjen muuttamiseen tarvitaan Helsingin yliopiston rehtorin hyväksyntä.

SALLA SEPPÄLÄ

Sipin mökkiä korjataan

Kokemäen Kouvatsalla sijaitsevaa Sipin mökkiä yritetään estää mädäntymästä pystyyn. Mökille on laadittu käyttökunnan ylläpitoon tähtäävä korjaussuunnitelma, jota ryhdytään toteuttamaan ensi kesänä.

Kattotiiliä vaihdetaan, mutta vasta lumen sulettua selvää, kuinka paljon. Sadevesijärjestelmä eli kansanomaisesti rännit uusitaan ja huonokuntoisten tippalautojen tilalle laitetaan uudet. Ikkunaluukkuja korjataan ja niitä tehdään uusia. Eniten ajanviettoon mökillä vaikuttaisi se, että alustavien suunnitelmien mukaan Sipin legendaarinen kertalämmitteinen kiuas ollaan vaihtamassa energia- tehokkaaseempaan ja nopeampaan jatkuvalämmitteiseen kiukaaseen.

Korjaussuunnitelmaa käsitellään varsinaisessa kokouksessa kevään aikana.

SALLA SEPPÄLÄ



kuolemattomat

Tällä palstalla esitellään osakunnassa viime aikoina lentäneitä viisauksia.

Lähetä omasi osoitteeseen
paatoimittaja@satakuntatalo.fi

“Anteeksi, jos sangertelen!”

- Juho Tuomi (virkailijanvaihtokaronkassa) 30.1.2010

Mä olin lähettänyt tekstiviestin itselleni, et ‘älä huoli, auton avaimet on turvassa’.

- Timo D. karonkan jälkeen

Makukortsuja ei voi ottaa maistelupiiriin, kun niitä ei voi syödä vaan imeä.

-Mirva

Kuraattori: Suurlähettiläs Pekka Harttila soitti. Killan vainajista juteltiin. Mäkipää: Ai siltä se kuulosti. Onko se kuollu vai ?

Arvostamme reipasta asennetta ja Työkokemusta

TEKSTI: ANU VÄLIMÄKI

KUVAT: SAMU HEINO

Yhä useampi opiskelija työskentelee myös lukukausien aikana. Syy työntekoon voi olla lisätulojen hankkiminen ja elämänlaadun parantaminen, työkokemuksen kartuttaminen tai esimerkiksi hyödyllisten suhteiden luominen.

Työnteko vie aikaa ja jaksamista opiskelulta tai ainakin vähentää vapaa-ajan määrää. Parhaimmillaan se kuitenkin voi motivoida ja kannustaa. Varsinkin oman alan työt ja joustava työnantaja mahdollistavat myös tuloksellisen opiskelun.

Työn ja opiskelujen ohella ei kuitenkaan saa unohtaa omaa hyvinvointia ja jaksamista. Aika on rajallista, eikä itseään kannata parikymppisenä ajaa loppuun. Vaakakuppiin pitää laittaa vapaa-aika, ystävät ja harrastukset. Uraputkea ehtii luoda sittenkin, kun opiskelijaelämä on antanut omat opetuksensa.

Suvi Järvenpää

Englantilainen filologia - McDonald's

Työaika lukukausien aikana 6 - 20h / vko

Lukukausien aikana teen niin vähän vuoroja, etteivät opintoni kärsi. Työaika joustaa todella hyvin ja vuoroja saa helposti vaihdettua, joten opiskelu on oikeasti mahdollista. Jos työ jotain rajoittaa, niin ehkä enemmän vapaa-aikaani.

Ennen kaikkea teen töitä saadakseni lisätuloja opintotuen lisäksi. Vaikka kassalla työskentely ei liity opintoihini, se kuitenkin kasvattaa ja antaa näkökulmia asioihin. Kärsivällisyys kasvaa ja olen oppinut arvostamaan palveluammatteja. Ennen kaikkea olen oppinut työskentelemään paineen alla.

Työkokemus on hyvä juttu ja uskon työnantajien arvostavan sitä, että minulla on takana pidempiaikainen työsuhte.

Lisäksi teen silloin tällöin opiskelualaani liittyviä sijaisuuksia. Se on motivoivaa ja opettavaista.



Vihtori Mäntylä

TKK, informaatioverkostot - Futurice Oy

Työaika lukukausien aikana n.15h / vko

Pääosin teen mobiilisoftaa eri kännyköille, mutta nyt lähinnä tietokonesoftaa. Helmi-maaliskuun olen töiden puolesta Berliinissä yhden projektin puitteissa, joten nyt en pahemmin opiskele.

Työ liittyy opiskelemaani alaan, vaikka koulutus tähtää muihin tehtäviin. Opiskeluista on kuitenkin hyötyä työssäni. Arvioisin työnteon lykkäävän opintojani kahdella tai kolmella vuodella. Tämä työ on mielenkiintoista ja pääsen tutustumaan alalla toimiviin kavereihin.

Mielestäni työnteko kannattaa varsinkin, jos on mahdollista saada oman alan töitä. Ilman töitä voisi keskittyä niin opiskelijaelämään kuin opintoihinkin. Olen miettinyt, että jättäisin työnteon jossain vaiheessa, jotta voisin keskittyä opiskeluun.



Antto Saarenmaa

Oikeustiede - Asianajotoimisto Matti Penttinen

Työaika lukukausien aikana 20-25 h /vko

Opiskelijat pyörittävät toimiston arkea ja juoksevia asioita, mutta pääsemme myös tekemään esimerkiksi selvitystyötä. Työnteko siis tukee opiskelujani. Teoriat aukeavat, kun niitä pääsee soveltamaan käytäntöön, ja paljon oppii sellaista, mitä ei missään kirjassa opeteta. Myös ihmissuhdetaitojen kehittymisen näen isoksi plussaksi työnteossa.

Työnteko ei itsessään lykkää opintojani tai valmistumista, mutta välillisesti kyllä. Se mahdollistaa taloudellisesti esimerkiksi matkustelun, joka hidastaa opintojen etenemistä.

Työnantajat arvostavat hakijoiden kaikenlaista työkokemusta. Työ opettaa ja mielekäs työ on myös hyvää vaihtelua pelkkään tenttiin lukemiseen. Kannattaa kuitenkin miettiä, kuinka paljon on valmis tekemään töitä. Opiskelijaelämäänsä ei kannata hukata, vaan pikemminkin nauttia elämästään nyt, kun on mahdollista toteuttaa unelmiaan.

Maisterina maakuntaan?

TEKSTI: ILKKA KÄRRYLÄ

KUVA: SAMU HEINO



"Pian palattais taas, niin päätettiin, joka ainoa maisterina",
lauletaan kaikille tutussa Teinilaulussa. Laulelman päähenkilöt
kuitenkin jäävät lopulta Helsinkiin, mikä poikkeaa normaalista.
Karhunkierros tutki, onko tilanne kääntynyt vuosien varrella
päinvastaiseksi, ja takaisin kotiseudulle haikailu muuttunut
säännöstä poikkeukseksi.

Muualta Suomesta Helsinkiin muuttaneita on kahta ääripäätä: niitä, jotka ovat saaneet tarpeekseen kotiseudustaan ja jäävät pysyvästi isompiin ympyröihin ja niitä, jotka tuskastuvat Helsinkiin ja tahtovat nopeasti takaisin tuttuihin maisemiin, kauas ahdistavasta kaupunkiympäristöstä. Ensin mainitut tuntuvat nykyään olevan opiskelijoiden joukossa enemmistö. Myös paluumuuton suosio tuntuu kuitenkin olevan kasvussa. Kumpi vaihtoehto on todellisempi Satakunnan kohdalla, ja mitä niiden välimaastoon mahtuu?

Aihe on haastava lähestyttävä: akateemisesti koulutettujen paluumuuttoa ei ole tutkittu Suomessa laajamittaisesti, eikä sen tasoa pysty suoraan päättämään muuttotilastoista. Vielä vaikeampaa on tutkia paluumuuttolukkuutta, joka ei ilmene tilastoitavina tapahtumina, vaan ainoastaan mielipiteinä ja realisoitumattomana potentiaalina.

Satakunnan ELY-keskuksessa työskentelevä muuttoliiketutkija Timo Aro – paluumuuttaja itsekin – kertoo, että todelliseen paluumuuttopotentiaaliin on hyvin vaikea päästä kiinni. Sitä kuitenkin on selvästi olemassa. ”Oma arvioni on, että jokaiselle alueelle kohdistuu runsaasti paluumuuttolukkuutta periaatteellisella tasolla, mutta aitoon valintatilanteeseen liittyy useita väliin tulevia tekijöitä”, Aro pohtii.

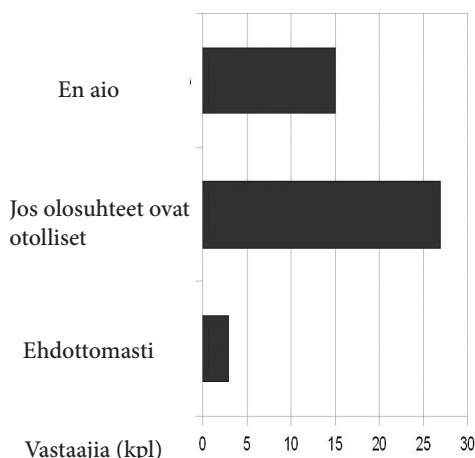
Palata vai jäädä?

Koska tieteellistä tutkimusta ei ole saatavilla, tartun aiheeseen epätieteellisin keinoin: nettigallupilla. Kysely lienee otannaltaan ja siten todistusvoimaltaan kyseenalainen, mutta tulokset ovat joka tapauksessa hyvin selkeät ja vastaavat Timo Aron intuitiota: kaksi kolmannesta kyselyn paluumuutto-osioon vastanneesta 45:stä osakuntalaisesta olisi valmis muuttamaan takaisin kotiseudulleen – ainakin, jos ”olosuhteet ovat otolliset”. Olosuhteiden otollisuus näyttäisi olevan kynnyskysymys, sillä ehdottomasti muuttovalmiita oli vain kolme vastaajaa.

Millaiset sitten ovat otolliset olosuhteet? Eivätkö kotiseuturakkaus, sukulaisten läheisyys ja maaseudun rauha riitäkään?

Timo Aro mukaan ihmiset muuttavat ensisijaisesti työn, opintojen ja asunoneliöiden perässä. Motiivit painottuvat eri tavalla työssäkäyntialueiden sisäisissä ja niiden välisissä

Aiotko muuttaa takaisin kotiseudullesi opintojen jälkeen?



muutoissa: ”Lyhyen välimatkan muutoissa asuinympäristöön liittyvät syyt ovat keskeisiä ja kaukomuutoissa opiskelu ja työ nousevat kärkeen.”

Satakunnan työllistämismahdollisuudet nousivat esiin myös osakuntalaisten keskuudessa. Muutama ehkä-vastaus sai tarkennukseksi lauseen ”Jos töitä löytyy.” Huono koulutusta vastaavan työn tarjonta esitettiin pariin otteeseen jopa perusteluna kielteiselle suhtautumiselle paluumuuttoon. Maakunnan muut mahdollisesti houkuttelevat puolet sitä vastoin eivät avoimissa lisäkommenteissa näkyneet.

”Jos vain olisi työtä.”

Satakunnan kyky tarjota työtä korkeakoulutetuille tuntuu opiskelijoista epävarmalta, ja myös Timo Aro näkee työllistymismahdollisuudet hyvin rajallisina. ”Usein parhaimmat sisääntulomahdollisuudet liittyvät määräaikaisiin projektiluonteisiin tehtäviin, joiden kautta pystyy pätevöitymään ja hankkimaan välttämättömiä osaamis- ja verkostoitumisvalmiuksia.” Varmimmin akateemisia työllistää sosiaali- ja terveysala.

Aron mielestä Satakunnalla on kuitenkin potentiaalia paluumuuttajien haalimiseen, varsinkin Porin ja Rauman lä-

heisyyteen. Molemmat kaupungit ovat pärjänneet kohtalaisen hyvin muihin suuriin tai keskisuuriin kaupunkeihin verrattuna taantuman aikana. Porin ja Rauman työllisyys-, väestö- ja verotulokehitys on ollut keskimääräistä parempaa. ”Muun maakunnan tilanne on kuitenkin toinen”, Aro lisää.

Jotkin maakunnat ovat onnistuneet järjestelmällisessä paluumuuttajien houkuttelussa. Timo Aro ottaa esimerkiksi Seinäjoen seudulla käynnissä olevan Komia-kampanjan, jossa aluetta markkinoidaan useiden toimijoiden yhteistyöllä yrityksille ja yksityishenkilöille. Hän pitää kuitenkin samanlaisen projektin käynnistämistä Satakunnassa tällä hetkellä epätodennäköisenä: ”Satakunta ei ole riittävän yhtenäinen ja tahtotila vastaavan konseptin läpiviemiselle puuttuu.”

Luonteikas Satakunta

Työpaikan saaminen on toki tärkein paluumuuttokriteeri, ajatteli asiaa miten päin tahansa. Odotin silti kuulevani enemmän tunteisiin vetoavaa puhetta maakuntamme parhaista puolista: merestä, jokilaaksosta ja satakuntalaisesta elämänmenosta. Sitä täytyy tivata erikseen.

Timo Aro on opiskellut Turussa, väitellyt yhteiskuntatieteiden tohtoriksi ja palannut sitten kotikaupunkiinsa Poriin. Tiedustellessani syitä muuttoon Aro vastaa ensin työpaikan ja tutun ympäristön, mutta alkaa sitten hieman

yllättäen puhua mentaliteeteista: ”Porissa on luonnetta, rosoa, säröä ja aitoa työväenluokkaista uhoa, jotka näen selkeänä vahvuutena pitkässä juoksussa.”

Kokemäeltä kotoisin oleva, kasvatustieteitä opiskeleva Inkeri Liinaharja muuttaisi mielellään takaisin kotipuoleen opintojensa päätyttyä. Kokemäellä viehättävät yhteisöllisyys ja luonto, mutta syitä paluumuuttoajatuksiin on silti vaikea eritellä. ”Se on ehkä enemmän tunne, että kuuluu sinne ja siellä on koti.”

Tätä paluumuuttohalukkuuteen liittyvää seikkaa on vaikea tavoittaa lomakekyselyillä. Käytännöllisten hyötyjen lisäksi kotipaikkakunta tarjoaa identiteetin, joka vetoaa vielä aikuisenakin. Lapsuuden ja nuoruuden ympäristö tuntuu enemmän kodilta kuin opiskelupaikkakunta, eikä siitä tahdo päästää heti irti.

Identiteettiä voi rakentaa myös päinvastaisella tavalla, pesäeroa tehden. Eräs gallupvastaajista ei harkitse paluumuuttoa, koska rakastaa Helsinkiä. Tällainen suhtautuminen voi osoittautua hyödylliseksi viimeistään silloin, kun työnsaannin realiteetit tulevat vastaan.

On kuitenkin mukava huomata, että nykyajasta löytyy enemmän Teinilaulun henkeä kuin osasin etukäteen odottaa. Opiskelijat arvostavat maakuntaansa, ja tuskin osakuntatoimintakaan säilyisi nykymitoissaan ilman kotiseuturakkautta.

Osakuntalaiset työelämässä

TEKSTI: ILKKA KÄRRYLÄ
GALLUP: MIIKKA KOSKINEN

Karhunkierroksen suuri työkysely ei tuottanut järeisyyttäviä paljastuksia opiskelijoiden työnteosta, vaan lähinnä vahvasti aiempia oletuksia. Gallupin perusteella Satakuntalaisen osakunnan jäsenet ovat kohtuullisen ahkeraa porukkaa. Reilusti yli puolet ilmoitti käyvänsä töissä ainakin silloin tällöin, mutta varsin moni kertoi myös keskittyvänsä täysillä opintoihin. Valtaosa satolaisista on osa-aikaisessa työsuhteessa, mutta mahtuupa joukkoon niitäkin, jotka puskevat täyttä työpäivää.

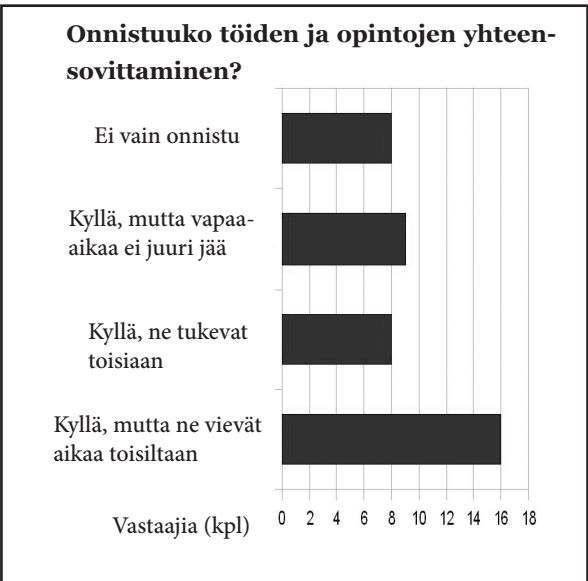
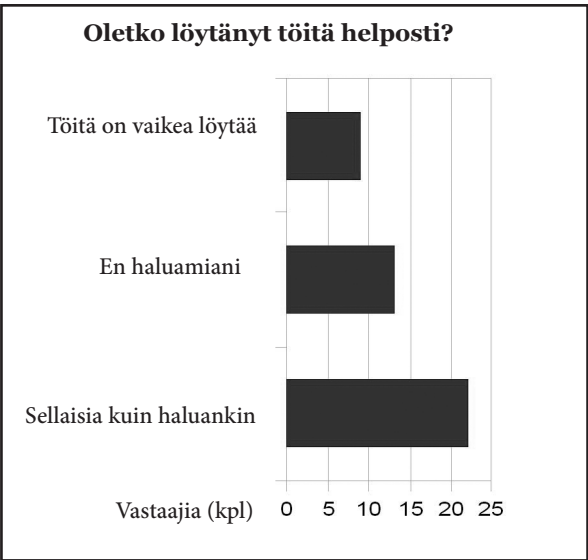
Työpaikkojen kirjo ulottuu siivouksesta ja myyntityöstä IT- ja rahoitusaloille. Pääsääntöisesti koulutustaan vastaavaa työtä tuntuvat tekevän opintojensa loppuvaiheessa olevat, mikä on sinänsä luonnollista. Jokunen onnekas on kuitenkin päässyt oman alan töihin jo hyvin varhaisessa vaiheessa.

Töiden löytäminen näyttäisi olevan osakuntalaisille suhteellisen kivutonta: peräti puolet kertoi saaneensa sellaisia hommia kuin on halunnutkin. Kysymyksenasettelu jätti tosin avoimeksi, kuinka korkealla tavoitteet ovat olleet. Viidennes vastaajista piti kuitenkin töiden saamista vaikeana, mikä herättää huolen työnhakuresurssien epätasaisesta jakautumisesta..

Kommenteissa nousi esiin oman aktiivisuuden ja myös suhteiden merkitys työnhaussa. Toisaalta huomioitiin, että usein ei voi tietää, missä kaikkialla omaa osaamista mahdollisesti tarvitaan. Aktiivisuus on siis valttia jo työmahdollisuuksien kartoittamisessa, ei pelkästään hakemusten kirjoittelussa.

Töiden ja opintojen yhteensovittelu ei suju kyselyn mukaan kitkattomasti. Yleensä jompi kumpi on asetettava etusijalle, ja lisäkommenttien perusteella opiskelu vie useammin voiton. Varsin suurella osalla vastaajista vapaa-aika jää vähiin, ja joillekin työn ja koulun välillä tasapainottelu tuottaa suuriakin ongelmia. Tilanteessa, jossa molemmat tukevat toisiaan, on noin viidennes kyselyyn vastanneista.

Kyselyn vastauksissa on havaittavissa kahtiajako niihin, joille työelämään pääsy sujuu luontevasti sekä niihin, joille se tuottaa vaikeuksia. Opintojen ja työelämän välinen kuilu tuntuu kaipaavan edelleen kavennusta, etenkin yleissivistävämmillä aloilla. Vaikka suurin osa opiskelijoista saakin töitä valmistuttuaan, ei ole tarkoituksenmukaista, että osa joutuu tuntemaan opintojensa ajan ahdistusta tulevasta työllistymisestäään.



Basso sanoo *bububbiduu*

TEKSTI: TYTTI RINTANEN

KUVAT: PAULA NIITTYNEN

Sitä voi kuulkaa päätyä mitä ihmeellisimpiin ammatteihin. Ajatelkaapa vaikka, että joku on ammatiltaan – ei pankkitäti tai palomies – vaan oopperalaulaja. Eurajokelainen Mika Kares laulaa ammatikseen Saksassa, Suomessa ja vähän ympäri maailmaa. Jos hän ei laulaisi, hän olisi nuoriso-ohjaaja tai kokki.



Mika Kares päätyi lavalle jo nuorena aloitellen taideuraansa Eurajoen lukion musikaaleissa. Mutta kukapa olisi silloin arvannut, että hän teatteriopintojen ja erinäisten musiikkikoulujen kautta päätyisi oopperalaulajaksi Saksaan. Miehemme maailmalla työskentelee viidettä vuotta kiinnitettynä oopperalaulajana Badenin valtioneopperassa. Kiinnitys tarkoittaa siis työsuhdetta, johon kuuluu säännöllinen kuukausipalkka ja sovittu määrä esityksiä vuodessa. Mikalla on Badenissa sopimus 20 esityksestä, minkä lisäksi hän kiertää laulamassa keikkaluonteisia esityksiä eri puolilla maailmaa. Kokonaismäärä nousee 60-80 esitykseen vuodessa. Huhhuh, siihen mahtuu jo oopperasävelmä poikineen!

Harva meistä saa unelma-ammattinsa äidinmaidosta: ”Vasta parikymppisenä minulle alkoi selvitä, että olen ooppera-ainesta”, Mika kertoo. Hän meni lukion jälkeen opiskelemaan teatteria, mutta lähtikin pikkuhiljaa kapuamaan lauluopinnoissaan yhä kunnianhimoisempiin sfääreihin.

”Tämä on epäilyksittä unelma-ammattini, teen juuri sitä mitä olen halunnutkin!”, Mika hymyilee onnellisen ammattilaisen hymyä. Työ on vaihtelevaa, olosuhteet muuttuvat usein ja jokainen esitys on ainutkertainen. Laulaminen on tälle miehelle selvästi kuin letti Simsonille.

Unelmien saavuttaminen vaatii kuitenkin tunnetusti tikkua ristiin. Jos ei uskalla unelmoida ja tehdä töitä, ei synny tuloksiakaan. Mika on jaksanut laulaa loilotella läpi elämänsä, koska pääasia ei ole ikinä ollut ulkoinen menestys vaan sisäinen into kehittää itseään ja nauttia rakkaasta musiikista. ”Tarkoitus on olla tänään parempi kuin olin eilen”, Mika toteaa. Hänelle on luontaista laittaa koko panos yhden kortin varaan ja antaa siinä kaikkensa. Ja kannattaahan se, jos tuo kortti on valtti - kuka nyt ei



tekisi jos kerran osaa?

Mutta entä kannustus ja läheisten tuki? Ennen ammattiuraa nuoren laulajan piti uskoa oman kykynsä kehittämismahdollisuuteen. Mikaa aikanaan Rauman musiikkiopistossa opettanut Aita Kaaveri on yksi syy miksi miehestä tuli oopperalaulaja. Toinen tärkeä bas-sopoikaa parrasvaloihin tuuppinut henkilö on ollut Eurajoen lukion musikaaleja vetänyt Kyllikki Staff. Hmm.. Miten se menikään: kaiken takana on nainen?

Kehon kohotusta

Oopperalaulajan ammatti on erittäin fyysinen. Kehosta pitää lähteä reilusti yli sadan desibelin ääni, joka kantaa akustisesti satahenkisen orkesterin yli. Työajat ovat hyvin vaihtelevat ja useimmiten kun muut ovat vapaalla, taiteilijat ovat töissä. Henkisesti taiteellinen työ on aina kaikkein vaikeinta siinä vaiheessa, kun ei voi olla varma tuloksista, mutta treenata täytyy.

Laulajan on huolehdittava itsestään erityisellä tavalla, sillä instrumentti – resonoiva ja ääntä tuottava kroppa – kulkee aina mukana. Oopperalaulajan on myös tehtävä paljon taustatyötä musiikin, kielten sekä historian opiskelun muodossa. Henkinen paine ja stressi ovat kuin ammattitauti. Kilpailu on ooppera-alalla kovaa ja näin lama-aikana töitä riittää vain parhaille. Tärkeä meriitti osaamisen lisäksi on esitysrepertuaarin laajuus ja monipuolisuus. Kunniaa ja arvostusta ansaitaan vain hyvällä työllä. Tärkeintä on tajuta omat vahvuutensa ja tuoda ne esiin koe-lauluissa.

Alalla työskentelee keskimäärin hyvin iloista ja ulospäinsuuntautunutta väkeä. On kuitenkin yksillöllistä mi-

ten kukin taiteilija käyttäytyy. Mitä lähempänä ensi-ilta on, sitä suurempi on stressi ja sitä ailahtelevampia taiteilijat usein ovat. Mikalle on tullut vastaan todella harmaita hiuksiakin aiheuttavia kollegoja, vaikka suurin osa työkaveista on mukavaa väkeä.

Ulkomaille Mika sopeutuu, muttei halua liikaa integroitua vieraaseen kulttuuriin, koska on ylpeä suomalaisjuuristaan. Oopperaa on kuitenkin hieno tehdä juuri siinä maassa, jossa se on alunperin sävelletty. Wagneria Saksassa ja Verdiä Italiassa! Saksalainen työkulttuuri on taiteenkin saralla tehokasta ja täsmällistä, mikä sopii eurajokelaisbasolle mainiosti. Mika pyrkii käymään Suomessa mahdollisimman usein, sillä kaukana kotoa hän kaipaa perhettä, ystäviä, sekä suomalaista luontoa ja kieltä.

Työnä muiden viihdytys

Tavalliseen oopperalaulajan työpäivään kuuluu musiikin opettelua sekä esitystavan hiomista, tekstien kääntämistä, vieraan kielen ääntämyksen opiskelua sekä fraseerausta, fyysisen kunnon ylläpitoa, laulutekniikan hiomista ja näyttelijätyön harjoitteita. Lavaesitys koostuu esitettävän roolin omaksumisesta niin äänellisesti kuin fyysisesti, sekä kaiken ajoittamisesta muun ryhmän työskentelyyn ja näyttämötekniikkaan.

Bassolaulajaamme kiehtoo laulusa eniten se, miten paljon ihmisäänellä voikaan saada aikaan. Ei myöskään haittaa, että laulajan työn kautta pääsee matkustelemaan ja voi kehittää itseään esimerkiksi kielten ja historian saralla. Mikan mukaan parasta työssä on, ettei kaavamaisia päiviä juuri ole. Toisaalta harjoittelu vaatii valtavaa itseuria: ura on itsestä, ja vain itsestä, kiinni. Aika suunnitelmallista ja kurinalaista elämää onkin eletävä, jos taiteella mielii itsensä elättää. Mikalla on tällä hetkellä sopimuksia tehty jo kesälle 2012, eikä se treenaaminen senkään jälkeen lopu.

Myös yksityiselämälle ja harrastuksille on jätettävä aikaa, vaikka kyseessä olisikin omistautuva oopperataiteilija. Vapaa-ajalla laulajan on tietenkin hellelittävä instrumenttiaan – eli itseään. Kunnosta huolehtiminen ja riittävä lepo ja elämän säännöllisyys ovat välttämättömiä ohjenuoria jos mielii laulaa pitkään, hartaasti ja hyvin. Lomaa on myös pidettävä ainakin kuusi viikkoa kesässä, muuten ei laulajallakaan pysy piparit pellillä. Rento elämä Suomen kotikonnuista nautiskellen on kiikarissa sitten joskus kun laulaminen loppuu. Mika uskoo jäävänsä eläkkeelle noin 65-vuotiaana mutta aikoo sitä ennen laulaa vielä monet luritukset.

Känsäisiä käsiä, norjia näppäimistösormia ja utooppista ihottumaa — työn muuttuva luonne ja arvo

TEKSTI: MINNA KULMALA

Työstä ei ihminen pääse eroon. Toisaalta nykyajan ihminen ei sitä tunnu tahtovankaan. Kysymys ”Loppuuko työ tekemällä?” on saanut jatko-osan: ”Jos työ loppuu, mitä ihmettä me sitten teemme?” Työ on keskeinen identiteettien ja arvojen rakentaja yhteiskunnassamme. Arvot eivät kuitenkaan ole staattisia, ja myös työlle annetut merkitykset muuttuvat.

Harva Batman- tai Barbie – reppunsa varjoon hukkuva ekaluokkalainen aavistaa sitä pitkällistä initiaatioprosessia, jonka koulunkäynnin aloittaminen hänen elämässään käynnistää. Vuosien varrella nuorta noviisia koulitaan, karaistaan ja kannustetaan kohti uutta siirtymää, työelämää. Kenties kuitenkin vasta parin vuosikymmenen päästä selviää, onko pikku Matista tai Vapusta kunnon työtä tekeväksi kansalaiseksi. Tyhjäntoimittajan titteleillä varustetut puolestaan jatkavat elämistä eräänlaisessa ”välitilassa”, jossa heidän asemansa saattaa jopa heiketä opiskelijastatukseen verrattuna. Työtön putoaa helposti yhteiskunnan marginaaliseen tilaan, jota luonnehtii epävarmuuden ja moniselitteisyyden kakofonia.

Marginaaleihin liittyvä anomaliisuus tulkitaan usein uhaksi yhteiskunnalliselle vakaudelle ja hyvinvoinnille; tämä on juuri se viitekehys, jossa ennen vanhaan noidat, velhot ja muu epäyhteiskunnallinen aines lymysivät. Vaikka noitavainot ovat historiaa, joutuvat nykyajankin ihmiset – työtä tekevät mukaan lukien – lokeroiduiksi erilaisiin kategorioihin, halusivatpa he sitä tai eivät.

Tässä ei sinänsä ole mitään yllättävää. Ihmisen toiminta on perusluonteeltaan luokittelevaa, ja asiat ja ilmiöt ymmärretään vastinpariensä kautta. Luokittelujen avulla luodun järjestyksen vastakohtana on kaaos. Sekä järjestys että kaaos ovat tosin sangen suhteellisia käsitteitä: järjestelyn periaatteet

vaihtelevat historiallisen ja kulttuurisen kontekstin mukaan.

Kategorisoimisen käytännöt nivoutuvat tiiviisti yhteen arvottamismekanismien kanssa – luokittelujen tuloksena asetumme (ja asetamme itsemme) erilaisiin suhteisiin toisiimme nähden, joista monet ovat hierarkkisia. Toiseuttaminen palvelee identiteettien rakennusaineena. Erilaisuuden havaitseminen tuottaa väistämättä myös arvolutautuneita suhtautumistapoja, jotka puolestaan heijastuvat käytäntöihin (tämä edellyttää tietenkin sitä, että muut jakavat saman arvomaailman).

Työ elämänhallinnan apuna

Sosiologi Zygmunt Baumanin mukaan ajallemme ominainen moniäänisyys ja



jatkuva epävarmuus taltutetaan työn avulla, joka tarjoaa muodon muodotomalle ja tekee väliaikaisesta pysyvää. Väitteessä lienee se perä, että yhä useamman yhteisesti jaetun maailmanpi-larin, kuten uskonnon, haurastuminen on johtanut tilanteeseen, jossa vanhat luokittelujärjestelmät ovat kyseenalais-tuneet ja kaivertaneet ihmismieliin ar-votyhjiöitä. Välttämättömästä pahasta, työstä, on muodostunut uusi magnee-tinkaltainen kiinne kohta, jota vastaan arvojamme peilaamme. Kapitalismin syntyminen ja sen myöhemmät valloi-tukset liberalistisine liittolaisineen ovat muuttaneet monin tavoin työn luonnet-ta ja arvottamismekanismeja, joista mo-nia pidämme nykyään itsestään selvinä ja luonnollisina. Kapitalismin kastilai-

tos lieneekin nykyajan merkittävimpiä yhteisesti jaettuja teologioita, johon uskovia kutsutaan tuttavallisemmin ku-luttajiksi.

Kapitalismi ja rahan mahti ovat tun-keutuneet sinnekin, missä korporatiivi-nen vaihtotalous ja komplementaariset työskentelymallit ovat olleet pitkään vallitsevia talouden muotoja. Rikkau-den ja köyhyyden käsitteet ovat nekin kokeneet muutoksia rahan yliotteen kasvaessa: joissakin alkuperäiskielissä esimerkiksi ei ole aikaisemmin ollut materiaalsen köyhyyden käsitettä lain-kaan – jonkin puuttumisella on voitu sen sijaan viitata sosiaaliseen eristämi-seen ja ihmissuhteiden vähyyteen. Ra-hatalous on näillä alueilla muokannut suhdetta myös työhön mahdollistaen

esimerkiksi naisten itsenäisemmän elä-män kodin ulkopuolella.

Toisaalta on myös esimerkkejä sii-tä, miten perinteiset mallit ja rahatalo-us ovat nivoutuneet yhteen: Samoalla ansaittu raha toimitetaan päällikölle, joka puolestaan jakaa varoja yhteisön-sä jäsenille näiden tarpeiden mukaan. Onkin harhaanjohtavaa ajatella, että ka-pitalismi väistämättä yhdenmukaistaisi kulttuuriset tavat toimia ja arvottaa asi-oita. Kulttuuriset vivahde-erot tulevat tulevaisuudessakin monipuolistamaan arvolutautuneiden kenttien tulkintaa. Kyse on lähinnä siitä, että itsenäistä elämäänsä elävät talousmahdit sane-levat ne reunaehdot, joiden puitteissa yhä useamman on pakko elää – tämä todellisuus pakottaa kulttuuriset ja us-

konnolliset tekijät mukautumaan uudenlaisiin kehyksiin.

Työ tekijänsä palkitsee - mutta millä mitalla?

Palatkaamme hetkeksi kategorioiden arkistoon. Työhön ja sen arvottamiseen voidaan soveltaa lokeroiden sijaan myös ympyrämallia, jossa eri piirit kehystävät toisiaan. Nyky-yhteiskunnan kovassa ytimessä kukoistaa kapitalistinen tuotantotalous suurine pääomineen. Ydin on yleensä paitsi talouden, myös vallan keskus. Ympyrän kehät seurailevat toisiaan siinä suhteessa, missä ne tukevat ja myötäilevät ytimen toimintaa ja tavoitteita. Kauimmaisena reunoilla rehottavat harmaan talouden, työttömyyden ja tuottamattomuuden voimat.

Tätä taustaa vasten tuntuu loogiselta ajatella, että erityisesti tuottava, pääomia ja ”modernia hyvinvointia” kasvattava työ arvotettaisiin pyramidin huipulle. Pitkälti näin onkin, mikä näkyy palkkauskäytännöissä. Toisaalta on

yllättävää, että työtä, joka tekee mahdolliseksi kovan ytimen toiminnan, arvostetaan palkkamittareiden mukaan melko vähän. Eriarvoistavat palkkauskäytännöt herättävät kysymyksiä siitä, kuka saa määritellä työn rahallisen arvon ja millä perusteilla. Työn näennäinen helppous kun ei aina kerro työn fyysisestä tai psyykkisestä kuormittavuudesta.

Brittitutkimuksen* mukaan yleishyödyllistä työtä, kuten siivoamista ja lastenhoitoa, arvostetaan vähemmän kuin pankkiireja ja mainostoimistopomoja, vaikka edellä mainittujen palkka tuottaa yhteiskunnalle moninkertaisesti arvoa.

Esimerkin vuoksi: verosuunnittelun asiantuntijoiden on laskettu tuhoavan 47 punttaa jokaista ansaitsemaansa punttaa kohden, huippupankkiirien seitsemän ja mainostoimistopomojen 11. Sen sijaan sairaalan siivoojat tuottivat jokaista ansaitsemaansa punttaa kohden 10 punttaa, ja lastenhoitajien tuotto oli

vain puoli punttaa vähemmän. Hyödyllinen työ ei siis ainakaan palkkoja tarkasteltaessa näyttäisi saavan arvostusta yhtä paljon kuin moni yhteiskunnalle jopa vahingollinen toiminta.

Vastavuoroisuuden arvostaminen ei aina näy palkoissa: se, että siivoojat, lastenhoitajat ja keittiötyöntekijät mahdollistavat monen muun työssäkäynnin, jätetään usein huomiotta. Keskustelu kotiäitien palkasta on kuuma peruna, joka ei ota jäähtyäkseen.

Työn saama arvo määrittyykin yhä useammin muista kuin käytännön hyödyllisyyden kriteereistä käsin: murua rinnan alle -periaate on saanut antaa tilaa uudenslaisille määritelmille. Työ on hyödyke, joka on usein irrallaan toimeentulon suorasta tuottamisesta, ja jota tehdään jollekin muulle kuin itselle.

Koska työ ei enää tuota tekijälleen suoraa hyötyä esimerkiksi vaatteiden tai ruoan muodossa, se on varustettu uudenlaisin määrein säilyttääkseen mielekkyytensä. Työ on saanut esteettisiä



arvoja ja siihen liitetään yhä useammin henkisiä ulottuvuuksia. ”Unelmatyösäni voin toteuttaa itseäni”, sanotaan usein. Työ itsessään voi olla nautittavaa ja se voi olla väline nautintoon. Tästä perspektiivistä katsottuna työ, joka ei ole kovin ”hienostunutta” tai ”henkevää” näyttäytyy vähemmän arvokkaana kuin perinteinen ”kova työ”. Tieteen kehittyminen ja avainrooli kehityksessä sekä teknologiset keksinnöt ovat arvattavasti vaikuttaneet aivotyön arvostuksen kasvuun käsillä tehtävän työn sijaan.

Työn arvostaminen ilmenee konkreettisimmin palkassa, jolla voi ostaa materiaalista ja sosiaalista pääomaa ja muokata habitusta. Työhön sidottuja, henkilöön liitettäviä arvotuksia viestitetään muille sosiaalisella näkyvyydellä ja kulutustottumuksilla, joihin kulttuuristausta, sukupuoli, ikä ja asenteet vaikuttavat. Edellä mainitut tekijät muokkaavat myös pitkälti sitä, miten suhtaudumme toistemme kuluttami-

seen.

Joissakin kulttuureissa ottamisen ja itselle kokoamisen sijaan antamiselle ja jakamiselle saatetaan antaa suurta arvoa: esimerkiksi Pohjois-Amerikan intiaanien potlatch merkitsee eräänlaista rituaalista kilpavarustelua lahjojen antamisen muodossa. Suurinta arvostusta saa osakseen se, joka antaa ja tuhoaa eniten omaisuuttaan.

Toisaalta omaisuuden määrä rajoittaa pitkälti sitä, miten voimme varojamme käyttää statuksen hankkimiseksi. Se kenellä ei ole mitään, ei voi mitään antaaakaan – viimeisistä rovoistaan luopuva leskirouva harvoin saa osakseen uustestamentillista ylistystä.

Työ ja tulevaisuus

Työn saamat arvot ovat dynaamisessa vuorovaikutuksessa yhteiskunnan taloudellisen, poliittisen ja kulttuurisen todellisuuden kanssa. Antiikin kreikkalaisten filosofiasta, jonka mukaan työnteko vapaa-aikaa verottavana toi-

mintana oli häpeällistä, on kuljettu pitkä matka tilanteeseen, jossa työ on saanut lähes uskonnollisia ulottuvuuksia. Kapitalistisessa järjestelmässä työn luonne ja palkkataso ovat monin tavoin sidoksissa ihmisen yhteiskunnalliseen statukseen.

Elämme kuitenkin eräänlaista murrosaikaa, jossa kapitalismi joutuu kohtaamaan myös oman ideologiansa varjopuolet: miten kasvattaa tuotantoa ja ylläpitää hyvinvointia kestäväällä tavalla, kun luonnonvarat vähenevät, mutta kuluttajien joukko kasvaa? Ilmastomuutoksen, väestönkasvun ja kasvavien tuloerojen asettamat haasteet lieveilmiöineen tulevatkin varmasti muuttamaan työhön ja rahaan liittyviä arvolatauksia ja antamaan tilaa vaihtoehtoisille malleille. Marginaalien tulevia rajalinjoja on kuitenkin mahdotonta piirtää tarkasti.



* (<http://www.taloussanommat.fi/tyo-ja-koulutus/2009/12/14/siivoajat-ovat-arvokkaampia-kuin-pankkiirit/200925585/139>)

Puiden tunnustettu tuntija

TEKSTI: MIIA VIINAMÄKI

KUVA: SAMU HEINO

Kutsu Satakuntalaisen Osakunnan vuosijuhlapuhujaksi tuli professori Yrjö Helariutalle yllätyksenä. Kunnianosoituksesta otettu nuori tutkija odottaa juhlalta ennen kaikkea satakuntalaista henkeä ja varsinkin Satakunnan laulua. Ja saattaapa Ykän vaimoineen bongata myös vuosijuhlajatkoilta...

Kävelen tuttua käytävää Viikin kampuksen biokeskus-kompleksin läpi. Olen menossa tekemään elämäni ensimmäistä haastattelua ja minua jännittää. Biokeskus 3., 6. kerros, hisseistä oikealle, huone 6713. Ovessa on valokuva, jossa mies seisoo valtavan kannon päällä. Mies hymyilee, hänet ympäröi valtavien kasvien armeija. Täsmälleen sovittuun aikaan käytävää pitkin kävelee sama mies ja esittelee itsensä Ykä Helariutaksi. En ole enää läheskään niin hermostunut.

Osakunta-aika

Pikkupoikana Länsi-Porissa varttunut Ykä kävi läpi ”perinteisen porilaisen seulan”, jääkiekon ja musiikin. Hänelä oli myös oma herbaario ja vaikkei hänestä jääkiekkoilijaa tai muusikkoa tullutkaan, kiinnostus kasveihin säilyi. Kun vuoden 1985 tuore ylioppilas lähti opiskelemaan biologiaa, oli Helsinki selkeä vaihtoehto. Satakuntatalolle kol-

mannen polven osakuntalainen löysi kuin luonnostaan, olivathan hänen vanhempansakin satopari. Talolla hän viihtyi koko viisivuotisen opiskeluaikansa, ensin huoneessa 601, joka tuolloin oli kahden hengen huone ja sitten kutoskongilla.

Osakuntafuksina Ykä ehti osallistua monenlaiseen toimintaan yleisestä hengailusta pitemmälle suuntautuviin reissuihin. Näistä hän yhä muistaa bussimatkan Hankoon sekä purjehdusreissun Raumalta Säpin kautta Luvian saaristoon silloisen isännän mökille. Nuoruuden musiikkiharrastuskin sai uuden merkityksen, kun Ykä liitti bassonsa osakunnan kuoron riveihin. Kuoron reissuja hän muistelee edelleen erityisellä lämmöllä. Fuksivuoden jälkeen opiskelu ja tyttöystävän muuttaminen Helsinkiin veivät kuitenkin Ykän kaiken ajan, eikä hän enää ehtinyt osallistua osakunnan toimintaan yhtä aktiivisesti.

Sukellus tutkijaputkeen

Maisteriksi valmistuttuaan Ykä päätti jäädä yliopistolle tekemään väitöskirjaa professori Teemu Teerin ryhmään. Siellä kasvibiologialle peruuttamattomasti sydämensä menettänyt nuori maisteri kiinnostui geenitekniikasta ja oppi tärkeitä molekyylibiologian taitoja. Molekyylibiologisen tutkimuksen kohteena oli gerbera.

Väitöskirjan valmistuttua vuonna 1995 filosofian tohtori Helariutta jäi yliopistolle post dockiksi etsimään suuntaa uralleen. Sattumalta eräs hänen ruotsissa asuva amerikkalainen ystävänsä oli lähdössä töihin New Yorkin yliopistoon ja sai junailtua Ykän mukaansa. New Yorkissa kaksikko teki tiedettä Dr. Philip Benfeyn ryhmässä ja New Yorkin kasvitieteellisessä puutarhassa. Rapakon takana Ykä oppi hyödyllisiä taitoja perinteisestä genetiikasta ja kansainvälisessä työyhteisössä työskentelemisestä, eikä aikaakaan, kuin kaikkia näitä

tietoja tarvittiin, sillä vuonna 1999 Ykä sai johtaakseen oman ryhmän tutkijoita Helsingin yliopistossa.

Professori Yrjö Helariutan ryhmä tutki ja tutkii yhä puun muodostuksen genetiikkaa. Ryhmässä työskentelee ryhmänjohtajan lisäksi kuusi post doc -tutkijaa, kuusi jatko-opiskelijaa ja kaksi tekniikkaa. Tutkimuksen kohteena on johtojänteiden kehitys kantasoluista, johtosolukon puuosan kehitys sekä nilan kehitys lituruoholla ja poppelilla. Erityisiä ylpeydenaiheita ovat sytokiiniinireseptorin löytäminen sekä nilan kehityksen säätelyn ja solujen kommu-

nikoinnin kartoittaminen. Ykä on myös saanut EURYI-palkinnon (huomattava summa rahaa!) tukemaan ryhmän toimintaa. Ja loppu onkin historiaa...

Nykyisin Ykä on onnellinen mies, jonka silmät loistavat, kun hän pääsee puhumaan tutkimuksestaan. Tyttöystävästä on tullut vaimo ja perheessä on lisäksi kuusivuotias tytär. Aikaa harrastuksille ei ole, mutta ei hän niitä tieteen tekemisen ohella tunnu kaipaavankaan. Ykä on saanut alallaan useita todella merkittäviä tunnustuksia (googlatkaa vaikka!).

Menestyksensä salaisuudeksi hän

nimeää vaatimattomasti motivaation ja ahkeran työn, sekä rohkeuden ottaa tilaisuudesta vaari. ”Vaikka onhan siinä varmaan sattumaakin ollut.” Niin tai näin, tällä hetkellä Ykä ainakin tekee työkseen juuri sitä, mistä on aina haaveillut. Muutama toive hänellä kuitenkin on tulevaisuutta varten. ”Olen nyt ollut parikymmentä vuotta alalla ja tänä aikana on saavutettu perustutkimuksessa hyvin korkea taso. Haluaisin vielä nähdä tutkimuksesta tulevan nopeammin suoraa hyötyä yhteiskunnalle, joka kuitenkin tutkimuksen rahoittaa.”



Nollaseiska omasta ajastasi?

TEKSTI JA KUVAT: HANNA KAUKO

Minkälaisen maailman sinä rakentaisit, jos et tietäisi millaiseen yhteiskuntaan ja olosuhteisiin syntyisit? Yhteiskuntafilosofi John Rawls esitti tällaisen kysymyksen ja alkuasetelman, jonka pohjalta ihannemaailma voisi syntyä. Näin ihmiset asettaisivat maailman varmaankin oikeudenmukaiseksi, avoimeksi, tasa-arvoiseksi...



Reaalimaailmamme on kuitenkin kaukana rawlsilaisesta onnelasta. Idealistien mielikuvissa se siintää ja siihen pyritään erilaisin toimenpitein. Lienet kuullut esimerkiksi ”nollaseiskasta”. Siinä tarkoitetaan YK:n suositusta, jonka mukaan valtioiden tulisi käyttää 0,7 % bruttokansantulostaan kehitysyhteistyöhön. Suomen valtio ei tähän yllä. HYY eli yliopistomme ylioppilaskunta haluaa näyttää mallia ja pitää nollaseiskan voimassa myös tässä vaikeassa taloudellisessa tilanteessa.

Kehitysyhteistyövaroista kuulee näinä aikoina paljon kriittistäkin puhetta. Toimin opiskelijoiden kehitysyhteistyöprojektissa, joten oma kantani lienee selvä. Jostain kumpuaa solidaarisuus ja taju siitä, ettei tämä yltäkylläisyys ole omaa ansiotani. Tämä ajatus tuppaa omassa mukavassa elämässä tosin usein painumaan taka-alalle, mutta kehitysmaiden ihmisten hädän ja puutteen kokeminen omakohtaisesti herättää sen huutaen henkiin.

Kuluneiden viikkojen aikana olen käynyt näitä asioita runsaasti läpi. Olin Maatalous-metsäylioppilaiden liiton kehitysyhteistyöprojektin (Lawra-projektin) seurantamatkalla Ghanassa alkuvuodesta ja kohtasin kehitysmaan ja kehitysyhteistyön arjen. Oli upeaa nähdä, kuinka projektimme auttaa ja kuinka kiitollisia siitä ollaan. Toisaalta oli musertavaa havaita niin konkreettisesti, miten epäoikeudenmukainen maailma on. Tiedän, että tämä kuulostaa kliseeltä, mutta siksi onkin häpeällistä, että se pitää paikkansa. Paljon on vielä tehtävää, kun puutetta on puhtaasta juomavedestä alkaen.

Kehitysyhteistyö ei tietenkään ole ongelmatonta. Jokaisen toimijan on jossain vaiheessa selviteltävä motiiveja ja perusperiaatteita itselleen. Avustusten jakaminen ei luonnollisesti saisi olla omantunnon puhdistamista (vaikka se sitä osittain onkin) tai itseisarvo, vaan aidosti kohdealueella osallistavaa ja aktivoivaa. Kehitysyhteistyöhankkeiden ei tulisi syyttää pelkkää rahaa vaan luoda rakenteita, joiden avulla kehitys jatkuu paikallisin voimavaroin. Lisäksi tietenkin rahankäytön valvonta voi olla ongelma.

Ghanan-matkallani tuli kuitenkin vahva tunne, että kaikesta huolimatta, todellakin se nollaseiska! Ja vielä enemmän! Sen lisäksi, että vaadimme rahoille nollaseiska-tavoitetta, voisimme symbolisesti ajaa sitä myös ajankäyttöön. En tarkoita tuntien syynäämistä, vaan elettä antaa pieni osa omasta ajastaan yhteiskunnallisille asioille ja heikommassa asemassa olevien auttamiselle – heitä löytyy eksoottisten kaukomaiden lisäksi aivan läheltä.



Koulusta KERHOON

TEKSTI JA KUVITUS: SOFIA SUVILA

Satakuntalaisella Osakunnalla toimii liuta aktiivisia kerhoja, joissa voi kokeilla uusia harrastuksia, tutustua osakuntalaisiin ja unohtaa opiskelukiireet. Karhunkierros tutustuu vuoden aikana kerhojen toimintaan. Ensimmäisinä esittelyvuorossa ovat Kulinaarikerhon maistelupiiri sekä Liutinryhmä.

KULINAARIKERHON MAISTELUPIIRI

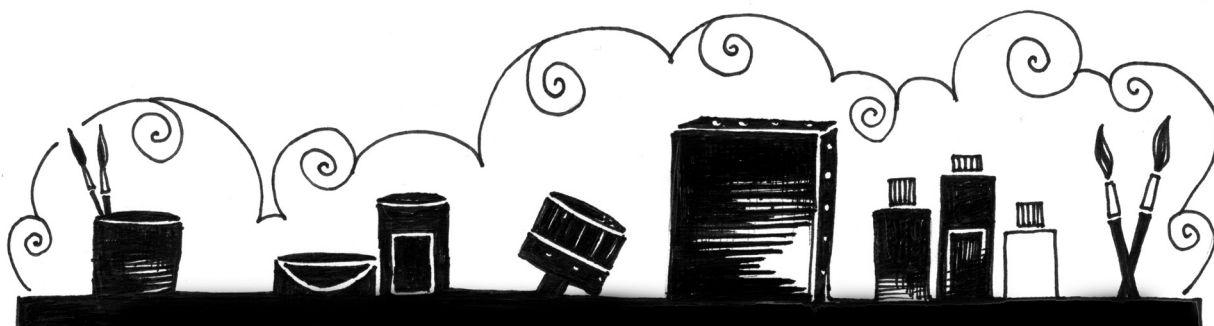
Onko maidoissa eroja? Mikä onkaan se kaikista makein punainen karkki? Mikä juusto teilataan täysin? Maistelupiirissä maistellaan, nuuhkitaan, mussutetaan ja arvioidaan kriittisesti. Kerholaisten makunystyrät ovat koetuksella, kun tavoitteena on selvittää, mikä ruoka-aineen variaatioista kulloinkin on herkullisin.

Maistelupiiri ei maksa mitään, mutta jokainen osallistuja tuo mukanaan yhden maisteltavan tuotteen. Jotta päällekkäisyyksiä ei tule, saa oman tuotteensa käydä merkkäämassa osakuntahuoneiston ilmoitustaululla olevaan listaan. Maistelukerran suosikki päätetään demokraattisella huutoäänestyksellä, samoin seuraavan kerran maistelukohde.

Jos kalenterissa ei ole paljon tilaa, maistelupiiri sopii sinulle. Kerhossa voi käydä silloin tällöin ja infoa maistelupiirin kokoontumisista saa osakunnan kalenterista tai liittymällä piirin sähköpostilistalle. Maistelupiirin lisäksi kulinaarikerho järjestää ekskuja ja ruoanlaittoa, tulossa muun muassa sushi-päivä!

Milloin ja missä:	2-3 viikon välein osakuntahuoneiston Pori-huoneessa
Kenelle:	Kaikille, jotka tykkää syödä
Miksi:	Pääsee kokeilemaan ruoka-aineita, joita ei tulisi muuten ostettua
Maistelupiirin vinkki:	Passion-hillo yllättää





LIUOTINRYHMÄ

Mitä tapahtuu, jos punaiseen sekoittaa liikaa sinistä? Entä millä öljyväri lähtee uusista farkuista? Jos liuotinryhmä olisi väri, niin se taitaisi olla sekoitus vähän kaikkea, ainakin ryhmäläisten omasta mielestä. Liuotinryhmä kokoontuu viikoittain maalaamaan öljyväreillä, ja värihuurujen keskellä onkin syntynyt teoksia jo näyttelyksi asti.

Inspiraatiota maalajat hakevat vuodenajoista ja väreistä, mutta kuulemma abstraktiin taiteeseen on aina hyvä vedota, jos mitään järkevää ei synny. Tulos- tai tasovaatimuksia ei ole, pensseliä saavat tulla heiluttelemaan niin aloittelijat kuin ammattilaiset. Omia välineitäkään ei tarvitse, ainoastaan oma maalauslusta on tuotava mukana.

Liuotinryhmä maalaa noin kaksi tuntia kerrallaan, mutta lyhyemmäksi ajaksikin voi piipahda. Kerhosta saa neuvoja ja ohjeita omaan maalaamiseen. Innoitusta omiin töihin liuotinryhmä kävi alkukeväästä hakemassa muun muassa Picasso-näyttelystä. Lisätietoja kerhontoiminnasta saa liittymällä sähköpostilistalle tai pistäytymällä paikan päällä.

Milloin ja missä:	Joka tiistai 18:30 C6:ssa
Kenelle:	Luomistuskaisille
Miksi:	Maalaa oma taulu koristamaan opiskelukämpää
Liuotinryhmän vinkki:	Vältä kubismia, se ei vaan kolahda

Anna-emännän pätkismuffinssit

TEKSTI JA KUVAT: TYTTI RINTANEN



Tuore emäntämme on saattanut useammankin osakuntalaisen herkkuhypnoositilaan maanmainioilla muffinsseillaan. Seuraavilla ohjeilla voit itsekkin pyöräyttää pelillisen tätä moderniksi klassikoksi kohonnutta nannaa.

12 kpl:seen pätkismuffinseja tarvitset:

- 1 Pätkipussi
- 150 g margariinia
- 1 ½ dl sokeria
- 2 munaa
- 3 ½ dl vehnä jauhoja
- 2 tl leivinjauhetta
- 4 rkl kaakaojauhetta
- 1 ½ dl kermaa

Muffinssipelti tai amerikkalaistyyppisiä muffinssivuokia

Toimi näin:

Säästä 12 Pätkipalaa muffinsien täytteiksi ja rouhi loput pieneksi. Vaahdota margariini ja sokeri kulhossa. Lisää munat yksitellen. Yhdistä kuivat aineet ja lisää taikinaan kerman ja suklaarouheen kanssa. Nosta vähän taikinaa 12 muffinssivuokaan, aseta päälle Pätkikset ja peitä taikinalla. (Täytteenä voi käyttää Pätkisten sijasta myös muita suklaakarkkeja mielikuvituksen mukaan.) Paista 225 asteessa 12-15 min. Kuorutteen voi tehdä valkosuklaasta (Pandan 180 g levy toimii hyvin) ja tilkasta kermaa. Kuumenna ja sekoita, kunnes suklaa on sulanut ja seos on tasaista. Levitä jäähtyneiden muffinsien päälle ja laita hetkeksi viileään jäähmettymään

Kiltaterveiset!



Satakunnan Kilta on jäänyt suu-
relle osalle osakuntalaisia etäiseksi ehkä
tuntemattomaksikin. Nyt, kun Osakun-
nan kuraattori on aktiivinen myös Kil-
lassa, on hyvä mahdollisuus lähentää
Osakuntaa ja Kiltaa tai ainakin jakaa
osakuntalaisille tietoa Killasta. Kilta
voi olla hyvä yhteisö valmistuville osa-
kuntalaisille, mutta ei tuntemattomana.
Aluksi taustatietoa lyhyesti.

Satakunnan Kilta – Communi-
tas terrae Satagundiae – perustettiin
Heikin päivänä 19. tammikuuta 1924,
jolloin perustajajäsenet kirjoittivat ni-
mensä juhlalliseen, vieläkin käytössä
olevaan matrikkeliin. Esikuvana Killan
perustamisessa pidettiin keskiaikaista
kiltalaitosta ja alkuaikoina Killan tilai-
suuksissa vaalittiinkin keskiaikaisia kil-
taperinteitä.

Henrikin päivän valitseminen Sa-
takunnan Killan vuosijuhlapäiväksi
johtuu osittain siitä, että se on vanhin
tunnettu merkkipäivä Satakunnassa,
ja osittain siitä, että keskiajalla siitä
tuli suuri vuosipäivä sekä Satakunnan
maakuntakokouksille että paikallisille,
tavallisesti kirkkojen luona pidetyille
pitäjäkokouksille.

Killan perustivat entiset Satakunta-
laisen osakunnan jäsenet, jotka halusi-
vat pitää yhteyttä opiskeluajan jälkeen
ja joilla oli halua edistää Satakunnan
kehittymistä maakuntien eturintamaan.
Nyky sääntöjen mukaan Killan halli-

tus hyväksyy jäseniksi Satakuntalaisen
Osakunnan entisiä jäseniä puoliso-
ineen, eri korkeakouluista valmistuneita
satakuntalaista syntyperää olevia puoli-
soineen sekä muita Killan tarkoitusp-
eriä edistäviä henkilöitä.

Killan jäsenistölle tarjoama toi-
minta koostuu neljästä vuosittaisesta
tapahtumasta sekä aihekohtaisista eril-
lishankkeista. Vuosiohjelma on seura-
vanlainen:

- Vuosikokous ja vuosijuhla tammi-
kuussa Heikin päivän jälkeisenä
lauantaina.
- Vapunaaton tilaisuus Lapinlahden
puistossa ja sitä seuraava illallinen
jossakin lähisessä ravitsemusliikkes-
sä yhdessä osakuntalaisten kanssa.
- Osallistuminen Nousee Satakunnan
kanss ry:n järjestämään kesätapah-
tumaan maakunnassa heinäkuun
ensimmäisenä sunnuntaina yhdessä
muiden satakuntalaisten henkilöor-
ganisaatioiden kanssa.
- Osallistuminen Osakunnan järjes-
tämään Satakuntalaiseen Ehtooseen
lokakuun lopussa.

Näistä toistuvista tapahtumista
Killan vuosijuhla on ylivoimaisesti suo-
sittu. Osallistujia on jatkuvasti yli sata
ja määrää on mieluummin kasvamaan
päin, sillä viime tammikuussakin juh-
laan osallistui yli 120 kiltalaista. Vuosi-

juhlan suosio perustuu toisaalta hyvään
ohjelmaan ja satakuntalaisen pitopöy-
dän antimisiin, mutta suurelta osin myös
opiskeluvuosien ystävien tapaamiseen.
Paljon on pöytäseurueita, jotka vuodes-
ta toiseen tapaavat Killan vuosijuhlas-
sa. Kun osanottajilla on samanaikaisia
opiskeluajan kokemuksia, muisteltavaa
riittää.

Maakuntaakaan Kilta ei ole uno-
hannut. Killassa toimii talouspoliittinen
valiokunta, johon kutsutaan jäseniksi
työurallaan hyvin menestyneitä sata-
kuntalaisia. Verkottuneena heillä on
mahdollisuus vaikuttaa maakunnan
kulttuurin ja talouselämän toiminta-
edellytysten parantamiseen. Valiokun-
ta on osallistunut mm. kesäisin Porin
Jazzviikolla järjestettävän Suomi Aree-
nan ohjelman suunnitteluun ja toteu-
tukseen.

Yhteistyön kehittäminen Osakun-
nan ja Killan kesken on noussut esille
sekä Killassa että käsitykseni mukaan
myös Osakunnassa. Kuluvan kevään ai-
kana on tarkoitus pohtia asiaa molem-
missa organisaatioissa. Kaikki vinkit
yhteistyön laajentamiselle ovat terve-
tulleita.

Veikko Kauppila
Killan oltermanni

